

INHOUD

VAN DE REDACTIE | JACK ALLICK OVERLEDEN | WERK VAN COEN KEER, MARIJKE VAN OOSTRUM, ELLY DE JONG EN ASTRID STOFFELS | ESTAFETTE: DOLLY PIETERSON OVER EMS WILLEMS | HET ATELIER VAN HILDE HOEKSTRA | UITGELICHT: PETER OOSTERHOUT OVER ZIJN HELDENALLEGORIE | OVER DE GRENS: SWANICA IN PORTUGAL | TERUGBLIK: KUNSTRROUTE AALSMEER | DENIEUWEGALERIE: PETJE AF GELUK BIJ EEN ONGELUK: JOS OUT OVER GEBROKEN BEELD | DENIEUWEGALERIE: MARTIN SCHELSTRAETE | TIP: RECIDENCY OP CURAÇAO | DE MOEITE WAARD: IN DE RUG VAN DE ZEE | BERICHT VAN HET BESTUUR | ALGEMENE LEDENVERGADERING

DEADLINE
VOLGENDE
NIEUWSBRIEF
VOORJAAR 2025

VAN DE REDACTIE

Het heeft wat langer geduurd dan verwacht, maar hier is de herfst-nieuwsbrief. We beginnen met het droevige bericht dat AK-lid Jack Allick is overleden. Jet Naftaniel schreef een prachtig In Memoriam over hem. Jullie zullen dit maal wat langere teksten aantreffen dan anders, maar het zijn verrassende en interessante verhalen! Tjits van der Kooij heeft ook op de valreep nog een expositie voor ons bezocht. We zullen haar recensies missen. Veel leesplezier en tot ziens op de Algemene Ledenvergadering van 24 november op de Ouderkerkerlaan 15, in de Odin-zaal.

JACK ALLICK IN EVERY INCH A GENTLEMAN

Op 16 oktober jl. overleed onze collega en AmstellandKunst-lid Jack Allick. Hij werd 90 jaar.

Jack werd geboren in Londen en kreeg zijn opleiding aan de Slade School of Art en aan het Edinburgh College of Art, waarna hij directeur werd van een internationaal reclamebureau. Hij settelde uiteindelijk in Nederland waar hij nog een tijd in de reclamewereld bleef werken. Na de verkoop van zijn bedrijf richtte hij zich geheel op de autonome kunst. Zijn reclame achtergrond bleef je evenwel in zijn werk terugzien.

Jack was bescheiden, vol humor en de koning van de understatementen. Nooit te beroerd om iemand de helpende hand te bieden bij het inrichten van tentoonstellingen. Ik heb jarenlang met hem samengewerkt in een kunstcommissie die exposities organiseerde en wij hadden zijn scherpe kijk op wat wel en niet goed was hard nodig. Hij verpakte zijn scherpe kritiek overigens altijd in een suikerzoet jasje. Hij was en bleef een gentleman.

De laatste jaren – zeker na het overlijden van zijn veel jongere partner Janine en de onteigening van zijn atelier in Uithoorn – trok hij zich meer en meer terug. Hij vond met een collega een ander atelier op een industrieterrein in Amstelveen en werkte naar vermogen stug door.

Hij bleef experimenteren met materialen, zoals aluminium, glas en kunststof. Hij spoot met autolakken en graffiti spuitbussen. En altijd vertelde hij dat hij nu toch echt een “price-winning painting” had gemaakt. Hij stuurde ook geregeld zijn werk in voor de Summer Exhibition van de Royal Academy.

Een man die er niet onder te krijgen was. Helaas is dat nu toch gebeurd. We zullen hem erg missen.

Jet Naftaniel

NIEUW WERK VAN COEN KEER

Ik heb mezelf de opdracht gegeven om een vorm te vinden waarin twee lijnen elkaar vinden, en waarvan de ontmoeting afhankelijk is van het standpunt van de beschouwer. Ik heb het beeld *Conjunctie* genoemd, maar nu het bijna af is, zie ik dat de lijnen elkaar ook verlaten, als in een soort diaspora. Het is een mooi stuk lindenhout met een geweldige tekening. Als ik uiteindelijk tot op 320 geschuurd heb en het in de was is gezet, zal het de beschouwer tegemoet stralen.

Sinds ik in 1999 'fulltime' ben gaan houtsnijden, heb ik mijn beelden genummerd. Dit is nummer 101!

NIEUW WERK VAN MARIJKE VAN OOSTRUM

Aan deze grote lap van 2 x 1.60 m heb ik in 2018 een half jaar gewerkt. Toen hij af was irriteerde hij mij, geen idee waarom. Ik legde hem weg.

In november heb ik een tentoonstelling in Katwijk met mijn grote genaaide bosschetsen, maar deze wilde ik thuislaten. Toen ik hem toch weer even ophing zag ik plotseling wat er beter kon: de contrasten waren te groot en het lichtgroen was te hard. Het fijne van deze techniek is je er heel makkelijk weer op door kan gaan. Dus ging ik weer achter de naaimachine zitten en met een paar kleine veranderingen ben ik er nu heel tevreden mee. Deze mag dus toch mee naar Katwijk, maar wie weet hoe hij er over een paar jaar uitziet!

NIEUW WERK VAN ELLY DE JONG

Vorig jaar ben ik gaan kijken bij “Kunststroom“, een kunst-route bij Roermond (gemeente Roerdalen en Wassenberg) waarbij zo’n tachtig kunstenaars op zestien locaties, verdeeld over zeven dorpen, op mooie en supermooie locaties hun kunsten laten zien. Het wordt druk bezocht, is goed georganiseerd en de kosten zijn laag. Om alles te zien moet je wel twee dagen rondkijken. Je plek mag je niet zelf kiezen, maar ik wist op welke lokatie mijn werk goed zou uitkomen, dus dat vermeldde ik. Het lukte; mijn werk heeft nog nooit zo mooi gestaan. In twee dagen ongeveer 400 bezoekers gehad, ik dolenthousiast. Helaas bleef het daarbij, ik iets minder enthousiast...

En wat was het weer een klus: beelden opnieuw gemaakt, opnieuw geverfd of een nieuwe look gegeven. Zestien beelden plus sokkels meegesleurd. Twee uur passen en meten om alles in de aanhanger en auto te krijgen, twee uur rijden en twee uur alles ‘mooi’ neerzetten, twee dagen zitten en dan weer inpakken, rijden, uitpakken. Ik was gesloopt, maar wat stond het er mooi! Gelukkig dat er drie dagen later iemand belde die een beeld - na twee jaar bedenktijd - alsnog wilde kopen...

NIEUW WERK VAN ASTRID STOFFELS

Ter inspiratie voor nieuwe ideeën maak ik foto's en leg ik bijzondere momenten in de natuur vast met mijn camera. Dat kan een weids uitzicht, een klein detail, bepaalde lichtinval, kleur of vorm zijn. De foto's en indrukken fungeren als een visueel dagboek. In mijn atelier bewerk ik de foto's en zet de ideeën om in een fictief landschap van olieverf en gemengde technieken. Een landschap geabstraheerd van de werkelijkheid. Laag over laag vormt zich langzaam het beeld waar ik naar toe wil.

Voor de basisopleiding fotografie aan de fotovakschool maakte ik een serie over ‘Vergankelijkheid’, een document dat ontstond tijdens de mantelzorgperiode voor mijn

moeder. Ik zoomde in op rimpels, nerven, plooiën, droogte, geborgenheid, zachtheid, vluchtigheid. Vanuit de vele foto's die ik voor deze serie gemaakt heb, ga ik nu verder. Daarbij gebruik ik delen van de foto in combinatie met olieverf en koude was op aluminium dibond. Zo werk ik aan mijn nieuwe serie: ‘New Life’.

DOLLY PIETERSON OVER HET WERK VAN EMS WILLEMS

Ems Willems is een mixed mediakunstenaar met een achtergrond als grafisch ontwerper. Met haar *Frozen Flowers* neemt ze je mee in haar eigen fantasiewereld. Zij werkt met prachtige bloemen die ze, ieder op een specifieke manier, invriest. De onvoorspelbare effecten van het invriezen en ontdooien zoals kristalvorming, vertekening en luchtbellen zijn vaak pas zichtbaar bij het fotograferen. Soms veranderen de bloemen van kleur of verliezen ze hun kleur.

Op het moment dat de ingevroren bloemen uit de vriezer komen gaat ze met veel geduld te werk. Wanneer het ijs gaat smelten en de bloem langzaam tevoorschijn komt weet ze door goed te kijken en nog eens te kijken uiteindelijk de schoonheid, gevangen in het smeltende ijs, vast te leggen door middel van fotografie. Dit vereist naast het vele kijken ook techniek en geduld. En dat is terug te zien in het bijzondere werk van Ems.

LAAT JE VERWONDEREN

Ems heeft de gave om vast te leggen wat ze ziet en voelt. Dat resulteert in een prachtig spel van verval, verwelken, loslaten en schoonheid van bloemen die soms goed zichtbaar en soms vaag of onscherp zijn wat een sprookjesachtig effect heeft. Om het werk nog meer gelaagdheid te geven voegt zij verschillende lagen toe met pastel, acryl, pigment en zelf gedroogde bloemen aan de prints. Het effect hiervan is heel bijzonder en laat je verwonderen waar je naar kijkt. Haar werken zijn heel persoonlijk maar nodigt je als toeschouwer ook uit om je eigen fantasie te gebruiken en je te laten betoveren.

HET ATELIER VAN
HILDE HOEKSTRA

Mijn atelier is in mijn huis, in het prachtige woningbouw-complex De Dageraad in Amsterdam-Zuid.

Gecontroleerde chaos. Zo noem ik het. Als je binnenstapt zou ik willen zeggen: "Welkom in mijn ADHD-brein". Eigenlijk zijn het vier ateliers in één: Een schilderhoek, een drukhoek, een tekenhoek en een soort 'knutselhoek'. En in 't midden mag het allemaal bij elkaar komen. En als je goed kijkt zie je daar óók nog mijn iPad liggen, mijn 'digitale atelier'...

Soms probeer ik meer structuur te creëren in wat ik doe, maar steeds kom ik tot de conclusie dat mijn beste werk voortkomt uit de 'cross-overs' van al deze disciplines. Zo kan ik (druk-)sjablonen gebruiken tijdens het schilderen, restvormen weer afdrucken op een gelli plate, mijn schetsen voor het grote werk als grondtekening voor een ets gebruiken, etcetera. Zo houd ik mijn eeuwig onrustige en hongerige brein tevreden.

Helaas breng ik er te weinig tijd door, mijn grafisch-vormgeverswerk houdt mij vast in dat ándere atelier, mijn mac. Maar ook dáár maak ik beelden, collages, foto's en, oh ja, ook gedichten: had ik dat al verteld?

UITGELICHT HELDENALLEGORIE

In deze allegorie op *Hollands Glorie* - gemaakt voor de wedstrijd Kleurenpracht 2024, uitgeschreven door Museum De Zwarte Tulp - heb ik op een associatieve manier een aantal mensen en zaken bij elkaar gebracht die voor mij iets met Nederland of het fenomeen Tulp te maken hebben. Want hoe je het ook bekijkt: de tulp is verbonden aan Nederland, Amsterdam en last but not least aan de Bollenstreek.

Mijn eerste associatie was het verhaal van Alexandre Dumas over de Zwarte Tulp. Hoewel een soort fake news avant la lettre, want Johan de Witt - vermoord in het rampjaar 1672 - had geen enkele band met de vermeende zoektocht naar een zwarte tulp, die in *La Tulipe noir* werd beschreven. Wel laat het zien hoe deze Franse Alexandre Dumas in de 19e eeuw naar Nederland keek: land van tulp en een moord. Daarom heeft Johan de Witt een zwarte tulp in zijn handen. Tegenover hem staat een man met een revolver, een sinaasappel en een cape.

Het portret is van stadhouder Willem III. Was hij een held, zoals we de Oranjes graag zien, of was hij een boef die min of meer passief toekeek hoe zijn politieke tegenstander Johan de Witt werd vermoord? Of heeft hij, volgens sommige theorieën, de moord in scène gezet?

FOLKLORE

De witte zwaan, die het beeld domineert, is niet alleen een contrast met de zwarte tulp, maar ook een persoonlijke associatie met Nederland-Waterland. In mijn jeugd waren er altijd zwanen in de vijver tegenover ons huis. Ondanks het feit dat de grutto in 2015 tot nationale vogel is verkozen, vind ik de zwaan beter passen. Bovendien is de zwaan toekomstbestendig: wat als delen van Nederland door de zeespiegelstijging onder de golven verdwijnen? De zwaan is een goede zwemmer.

Zou dan ook het liedje “Een klomp met een zeiltje” opnieuw een plaats in de Nederlands folklore krijgen? Wat te denken van de twee verstekelingen in het varende klompje: weerman Erwin Kroll en biologe Johanna Westerdijk (1883-1961). De laatste was Nederlands eerste vrouwelijke hoogleraar. Haar vakgebied was de plantkunde. Wat zou zij hebben gevonden van het Nederlandse agrarische landschap en de bollenvelden vol pesticiden anno nu? Ook Erwin Kroll kijkt kritisch. Ik hoor het hem midden jaren '90 al zeggen: “In de toekomst gaat het vaker en harder regenen door de klimaatveranderingen”. Nu dertig jaar later is het ook zo. Soms wekenlang grijze regendagen. Als we niet door een stijgende zee worden overspoeld, komt het water wel van boven. Met bakken. We weten het en we doen niks, of in ieder geval weinig en later dan gewenst: “Gods water over Gods akker laten lopen” is bij uitstek een Nederlandse spreuk die betekent dat je alles op zijn beloop laat, zonder voorzorgsmaatregelen te nemen.

KLEUR

Toch is bij dit alles een zeer vage en waterige regenboog te zien. Anno 2024 een symbool voor de LHBTI-gemeenschap, maar tevens en nog altijd een symbool van hoop. Zo zien we in het midden Hannie Schaft, het meisje met het rode haar. Zij hielp in eerste instantie door het vervalsen van persoonsbewijzen, maar later ook in het gewapende verzet tegen de nazi's. Ze heeft een paspoort uit het heden in haar handen.

Is dat paspoort-paarsrode nu een Nederlandse kleur? Je moet je er in ieder geval mee kunnen identificeren. Of is het “kenteken-geel” een Nederlandse kleur? Als we op buitenlandse wegen rijden, en je ziet de typische kentekenplaat dan is er direct herkenning: “Daar is ook een Nederlander”. En is de Hollandse vis nu een haring of een goudvis? De populaire goudvis wordt niet alleen graag verhandeld maar ook gekoesterd. De haring wordt ook gekoesterd, maar dan vooral tussen de kiezen. Op de rug van de goudvis staat een blauwe smurf. Vader Abraham zong het al “wij kunnen door een waterkraan”. Zijn ze daarom zo verbonden met Nederland?

Is deze allegorie dan alleen een spottend en kritisch beeld over Nederlands trots? Ten dele: het laat zien dat we een kwaliteit hebben waar we wel degelijk trots op mogen zijn, namelijk het vermogen om naar de geschiedenis te kijken zoals die was en daarvan te leren. Er zijn landen met een dictatuur waar dat niet kan. Of ik daarmee de waarheid heb... ik weet het niet.

Peter Oosterhout

Het werk is te zien van 22 sept t/m 22 nov 2024 in het museum De Zwarte Tulp (Grachtweg 2a, 2161 HN Lisse)
Openingstijden: zie <https://museumdezwartetulp.nl/>

OVER DE GRENS SWANICA IN PORTUGAL

Ik ben lid van de IAC: International Academy of Ceramics, die haar basis heeft in Genève. Elke twee jaar organiseren ze een congres voor leden ergens in de wereld, dit maal in Portugal. Van 12 - 24 september vond de 51ste IAC conferentie in de steden Alcobaca en Caldas da Rainha plaats, het thema luidde: *Ceramics in the Mediterranean World: from Antiquity to Contemporaneity*. Er waren 300 mensen uit vijftig landen die allen werken met keramiek, die presentaties, discussies en lezingen volgden, en bij de ledenvergadering hun zegje deden. Er waren verschillende tours door het Portugese land georganiseerd, waaronder bezoeken aan een keramiekfabriek en enkele keramiekmusea, zoals het tegelmuseum in Lissabon. Het belangrijkste vond ik om elkaar te ontmoeten en contacten te leggen.

Ik was zelf met een tegel bij twee exposities aanwezig. Ik ben onderdeel van de IAC Benelux die in het Portugese congrescentrum haar eerste expositie liet zien. Swanica Ligtenberg

TERUGBLIK

KUNSTRROUTE AALSMEER

Het is alweer even geleden dat de Kunstroute in Aalsmeer plaatsvond. Het was de vierde keer dat ik mee deed. De Historische tuin is een prachtige plek in Aalsmeer en ik stond twee keer in een van de oude, traditionele kassen en twee keer buiten bij de boten, de bloempotten en onder de walnotenboom.

Alleen dat al was met het mooie weer genoeg! Maar er was meer: heel veel mensen kwamen langs en besteedden veel tijd aan het rondkijken want mijn werk stond her en der verspreid, op oude kisten, tussen stapels van werfmeubilair en op en in boten. Zo bleven de bezoekers lang hangen en was de kans op een gesprek en eventuele aankoop aanzienlijk groter. Er waren dan ook veel vragen en leuke discussies.

Ik had mijn draaischijf meegenomen, liet af en toe iets zien en een aantal volwassenen kon het proberen. Daarom kwam het gesprek ook vaak op kunst, techniek, vaardigheid, functie en vorm. Heel verrassend!

Ik vond het erg leuk om met mijn werk onder de mensen te zijn, meningen te horen, mijn werk ergens anders te laten zien en bezoekers de kans te geven met mij kennis te maken. In mijn atelier gebeurt dat niet zo vaak. En kijken naar draaiende klei blijft boeiend.

De Kunstroute is voor mij echt een heel mooie gelegenheid geweest om mijn atelier naar buiten te brengen! Tries Smilde

DENIEUWEGALERIE

PETJE AF!

Ik deed met een aantal schilderijen mee aan de september-expositie (10 kunstenaars, 2 weekenden). Ik kreeg de wand vooraan en op de blauwe wand in de etalage sprong mijn schilderij Splash! er goed uit. Mijn kleurrijke schilderijen vielen op bij winkelend publiek. Vooral het gesprek met onbekenden die iets bleken te hebben met Curaçao, schepte via mijn kunst een band tussen de bezoeker en mij. Met als resultaat dat een man die horeca-adviseur voor Curaçao is, het schilderij Bright kocht (restaurantgevel met muurschildering Amstel Bright bier) om in zijn kantoor te hangen. Dat maakte me blij en trots.

Petje af voor de geoliede machine van mensen die iedere keer weer veel werk verzetten om te zorgen dat DeNieuweGalerie ons een plek biedt waarmee we bij een groot publiek bekend kunnen worden.

Sylvia Waterloo

DRIE MAAL IS SCHEEPSRECHT

Het was een mooie, zonnige ochtend toen ik mijn nieuwe beeld naar de galerie bracht, waar ik al meerdere werken had staan. Dit beeld had ik met veel zorg en aandacht gemaakt, deels omdat het binnenkort gebruikt zou worden voor een ballotage. Ik was tevreden over het eindresultaat.

De galeriehouder was zichtbaar enthousiast en wilde het beeld graag hebben. Alles leek goed te gaan totdat ik mij even omdraaide en een doffe klap hoorde. Tot mijn schrik zag ik dat het beeld was omgevallen en precies bij de hals doormidden was gebroken.

De galeriehouder stond perplex, en ik kon alleen maar toekijken: machteloos. Wat nu? Bij de pakken neer gaan zitten was geen optie. Ik pakte de stukken op, bedankte de galeriehouder en ging rechtstreeks naar mijn atelier. Daar moest een oplossing gevonden worden. Ik besloot iets nieuws te proberen. Ik vond een prachtig stuk zwart marmer en maakte er een elegante halsband van, die ik subtiel om de beschadigde plek wist te plaatsen. Het resultaat was zelfs mooier dan het oorspronkelijke beeld. Alsof het zo bedoeld was.

En inderdaad, het beeld viel nog beter in de smaak bij de galeriehouder. Het beeld slaagde glansrijk voor de ballotage en stond niet veel later opnieuw in de galerie. Het duurde niet lang voordat een geïnteresseerd stel het beeld ontdekte.

De vrouw was er meteen verliefd op. Nadat het echtpaar nog wat langer rondkeek in de galerie, besloten ze niet alleen dit beeld te kopen, maar ook nog twee andere beelden. Hun huis was nog in verbouwing, dus de kunstwerken zouden pas maanden later geleverd kunnen worden.

DE SOKKEL

Een half jaar later was het zover. De verbouwing was afgerond en ik kreeg het telefoontje dat de beelden konden worden afgeleverd. De beelden stonden inmiddels weer in mijn atelier, en voor een ander, groot beeld had ik zelfs een nieuwe, hoge sokkel geregeld. Deze sokkel leek perfect te passen, maar ik wilde het nog even uitproberen voordat ik alles definitief maakte. Mijn dochter, toen tien jaar oud, hielp me om het beeld voorzichtig op de nieuwe sokkel te plaatsen. Het zag er prachtig uit, en ik was meer dan tevreden. Maar toen gebeurde het onvermijdelijke. Terwijl mijn dochter even afwezig was, probeerde ik zelf het beeld van de sokkel te halen. Dit beeld was echter topzwaar, en de sokkel bleek instabiel. Terwijl ik het beeld wilde omleggen, schoof de sokkel weg. Het beeld viel met een harde klap op de betonnen vloer en brak in drie stukken. Beeld nummer twee, wat een drama! Ik stond erbij en keek ernaar. Wat nu?

Het eerste wat bij mij op kwam, de sokkel kan terug naar de winkel, die had ik niet meer nodig. In de beeldhouwwinkel kreeg ik advies: als de breuken strak en recht zijn, kun je misschien proberen het te lijmen. Ik ging aan de slag, en na twaalf hardwerkende uren stond het beeld weer overeind. De breuken waren nauwelijks zichtbaar, de lijnen pasten goed in het beeld.

Met lood in mijn schoenen belde ik de volgende morgen de kopers en vertelde ze het hele verhaal. Dat ik het beeld zou terugnemen was vanzelfsprekend maar aangezien het eindresultaat nog steeds indrukwekkend was, gaf ik ze de ruimte om te komen kijken. Indien ze het dan alsnog wilde hebben kon dat voor een sterk gereduceerde prijs. Ze kwamen langs, bekeken het beeld goed, en tot mijn opluchting zei de echtgenoot lachend: “Ik zie dat ze nog steeds verliefd is.” De koop was gesloten. En geluk bij een ongeluk, diezelfde dag kochten ze nog een vierde beeld, uit een expositie in Ouderkerk. Wat een opluchting!

HOOGWERKER

Samen met mijn partner bracht ik alle beelden op de afgesproken dag naar hun indrukwekkende appartement op de

zevende verdieping. Bij het weggaan vertelden ze me dat er de volgende dag een grote hoekbank zou worden geleverd met een hoogwerker. De angst sloeg me om het hart. Beelden en een hoogwerker, wat kon er misgaan? Maar ik moest loslaten – we gingen op vakantie.

Vier weken later, terug van vakantie, ging de telefoon. Het was de koper. “Dag meneer van D, alles goed? Nog steeds blij met de beelden?” vroeg ik voorzichtig. “Jazeker,” antwoordde hij, “maar mijn vrouw heeft per ongeluk een ander beeld (nr 3) omvergelopen, en nu is de sokkel gebroken. Kunt u het repareren?” “Ja, zeker meneer van D”, antwoordde ik opgelucht. “Dat kan ik wel”

Hoe het met beeld nr 4 is afgelopen? Ik wil het niet weten. En als ik nu, na al die jaren, de foto terugzie van mijn eerste beeld, vind ik het vreselijk.

Jos Out

DENIEUWEGALERIE

‘DE OPSTAANDE MENS’ EEN GROOT SUCCES

Vorig jaar liep ik al met het idee voor een solo-expositie rond. Dat plan raakte in een versnelling doordat ik het wilde combineren met het 25-jarig bestaan van mijn coaching/mentoring praktijk.

In 2023 had ik al een aantal maanden in DNG met anderen geëxposeerd. Ik merkte toen hoe goed het is om de reacties van bezoekers te horen en met hen in gesprek te gaan.

Die uitwisseling sterkte mij in het idee van een solo-expositie. Immers: “een kunstwerk is pas af, als het door het publiek is gezien”.

Tijdens deze expositie waren schilderijen en grafiek te zien. Vooraan hing een tekening van 1,5 bij 3 meter. Deze bleek een ware eyecatcher te zijn. Een deel van de tentoonstelling bestond uit werken van een groter, nog lopend, project ‘Als Sisyphus en Godot elkaar ontmoeten’.

THEMA

Aanvankelijk had ik alleen het idee van een expositie. Je begint dan met een eerste selectie die je graag wil laten zien. Er gaat een tijd overheen van kijken, praten en spiegelen met vrienden-kunstenaars/kunsthistorici. In die gesprekken werd mij helder dat er toch een thema moest komen. En dit thema moest ook beide gebieden dekken; dat van mijn kunstenaarschap en mijn coaching/mentoring praktijk. En dan gebeurt er iets wonderlijks: je zet de selectie van je werk op een rij. Je kijkt als het ware terug in de tijd. Je ontwaart een rode draad waar een thema uit voort vloeit. Alsof het werk zich opnieuw ordent. Er ontstaat een verhaal, anders dan je bewust hebt bedacht.

Het thema van de expositie werd *De Opstaande Mens*. Het omvat de kern van waaruit ik coach/mentoring werk doe (waarin ik diepgaande ontmoetingen heb met mensen) en het centrale thema van mijn kunstenaarschap; human condition/condition of life.

SUCCESVOL

Voor mij was de expositie heel succesvol. Ten eerste was het heel ontroerend om al het werk in de galerie te zien hangen.

Een mooie inrichting die overzicht en rust uitstraalde, waardoor het werk heel goed tot zijn recht kwam.

Ten tweede door de positieve reacties van de bezoekers. Ze raakten gefascineerd door wat ze te zien kregen en ontdekten tijdens de gesprekjes meerdere werkelijkheden van een werk. Ten derde het werk zo bij elkaar te zien in DNG maakt dat mijn inspiratie sinds die tijd overuren draait; nieuwe ideeën, nieuwe invalshoeken, verdere verdieping.

DE CIJFERS

Het is twee weekenden heel druk geweest: meer dan 255 bezoekers (205 als je mijn receptie niet mee rekent). De verkoop was boven verwachting; drie werken verkocht, waarvan twee aan mensen buiten mijn netwerk.

De receptie ter gelegenheid van het jubileum bracht een diverse groep van mensen bij elkaar. Voor een groot aantal was het de eerste keer dat ze in een galerie kwamen. De verbinding die ze konden maken met elkaar en de kunstwerken was top!

Martin Schelstraete

TIP VAN GAID OMBRE

RESIDENCY IN WILLEMSTAD, CURAÇAO

Via www.antikraak.nl is er de mogelijkheid om een artist-in-residency te doen van twee tot vier weken. Op Curaçao! Ik ga het doen. Ga voor meer informatie over de voorwaarden naar:

WWW.ANTIKRAAK.NL/ANTIKRAAK-WERKRUIJTE/RESIDENCY-CURACAO/

DE MOEITE WAARD IN DE RUG VAN DE ZEE

Als (rusteloze) wandelaar, kunsthistoricus en landschapsschilder en bovendien woonachtig in de directe omgeving van Bergen, trok de titel van de tentoonstelling mijn aandacht. Honderd jaar is een lange tijd en we weten dat er in de afgelopen eeuw enorm veel is veranderd in de natuur, (het zelfbeeld van) de mens en hun onderlinge relatie. Dat zou je terug moeten kunnen zien. Op naar het museum!

Hoewel de omgeving van Bergen divers genoeg is, zit toch vooral in het onderwerp de overeenkomst: al dan niet duidelijk aanwijsbare locaties in bos, duin, polder en dorp. De vraag is dus: waar zitten de wezenlijke, de kunstzinnige verschillen?

Begin 20e eeuw werd er nog heel veel natuurgetrouw gewerkt. Dat duidt op een focus op het geschilderde onderwerp: het landschap dus, waar te nemen met het oog, zonder oordeel. Als voorbeeld geef ik: *Duinlandschap met gezicht op Groet* van Thé Lau uit 1929. Maar de tijd was rijp voor verandering. Voor objectief vastleggen was de fotografie beschikbaar gekomen en het "IK-tijdperk" diende zich aan. Die ontwikkelingen hadden in de schilderkunst een andere insteek tot gevolg.

In de tentoonstelling is deze algemeen geldende verschuiving duidelijk zichtbaar. Het objectief realisme maakt plaats voor een subjectief realisme. Het menselijke individu is steeds belangrijker geworden en daarmee zelfexpressie. Onderwerp is nu de persoonlijke, emotionele ervaring van dat landschap, vertaald in verf. Toets, kleur, lijn, vorm zijn allemaal sterk aangezet, overdreven vergeleken met de kalme, beschrijvende schildertrant van de realisten. Expressionisme dus. Dit is de tijd De Bergse School. Bijvoorbeeld het werk *Bosgezicht* van Arnout Colnot uit 1918. Merk op (uit de ontstaansjaren van de werken) dat je behoudende en vooruitstrevende kunstenaars hebt.

FOTO MICHEL CLAUS

De hedendaagse kunstenaars zijn vooral bezig met de algemene, sterk veranderende onderlinge relatie tussen mens en natuur. Daar wordt onderzoek naar gedaan en het kunstwerk is de neerslag daarvan. Er wordt zeer bewust met "materiaal" gewerkt en dat is niet noodzakelijkerwijs verf. De insteek is vooral conceptueel, al dan niet kritisch op die verhouding mens-natuur. Het mooiste voorbeeld in de tentoonstelling is ongetwijfeld *Getijdelijk* van Amber Veel uit 2024. Zij heeft een fascinatie voor huid, als scheidslijn tussen het individu en de omgeving. Het werk is geschilderd op een in zeewater gelooide locale koeienhuid.

Al met al een heldere tentoonstelling, die toch een "modderige" indruk bij me achterlaat. Wat dan weer heel goed past bij het weer en de omgeving op het moment van het bezoeken van het museum.

Tjits van der Kooij

In de rug van de zee - Honderd jaar verbeelding van het landschap in en rond Bergen. Museum Kranenburgh, Bergen. T/m 11 mei 2025.

Er is geen catalogus bij de expositie verschenen, wel kunnen 3 podcasts beluisterd worden.

BERICHT VAN HET BESTUUR

LEDEN

We hebben drie nieuwe leden: Adi Harari, Murni Latifen en Netty Gelijsteen. Van harte welkom! Op de ALV zullen zij zich aan ons voorstellen. Tjits van der Kooij heeft helaas de vereniging verlaten en een mooie brief geschreven waarom. Morris heeft zich ook afgemeld.

LEDENLIJST

Deze link is van het Excel bestand van de ledenlijst. Je vindt er namen van huidige leden en hun gegevens, van oud-leden en van commissies per tabblad.

https://docs.google.com/spreadsheets/d/1eAnOxo-JaPnAvOmFz3ttoeAkJtmYfLuTf/edit?usp=sharing&oui_d=102327860715905374475&rtpof=true&sd=true

AAF

De aanmelding voor de Affordable Art Fair is helaas voor het eerst negatief voor ons uitgevallen. Heel jammer. De reden is niet heel duidelijk (ligt het aan de samenhang of de kwaliteit van het werk of aan de hoeveelheid kunstenaars op één stand?). Daarom gaat Hanneke een gesprek met de organisatie aanvragen zodat we onze kansen vergroten om er volgend jaar weer bij te zijn.

KUNSTRROUTE 2025

Dolly, Mariska, Jørgen en Tries hebben de organisatie op zich genomen. Ze hebben een begin gemaakt met een plan hoe dit evenement te vernieuwen en nieuwe elementen toe te voegen om zo een groter aantal bezoekers te trekken. Hans heeft hierover met de gemeente gesproken en we hebben groen licht gekregen om de organisatie voort te zetten. De datum is nog in overleg omdat de agenda van de Gemeente Amstelveen erg vol is. Jullie ontvangen hier nog berichten over.

WORKSHOP

Er is contact met een organisatie voor kunstenaars: 'Storing aub'. Zij creëren een plek voor onderzoek en experiment, inhoudelijke verdieping en reflectie, nieuwe impuls in maakproces en inspirerende dialoog met andere makers. 'Je zet jezelf even op reset, gaat weer anders kijken, vrijer werken'. Op de ALV komen we hier op terug. Misschien wil je er meer over lezen?

[HTTPS://STORINGAUB.NL/](https://storingaub.nl/)

Het bestuur ontmoet jullie graag op de algemene ledenvergadering van zondag 24 november a.s. Hans, Hanneke, Tries, Ani en Tamar

AMSTELLANDKUNST

ALGEMENE LEDENVERGADERING

Wanneer: zondagmiddag 24 november

Tijd: Vanaf 14 uur is er koffie en thee

Om 14.30 begint de vergadering, einde 17 uur daarna borrel

Plaats: Ontmoetingslokaal Ouderkerkerlaan 15, 1185 AB in Amstelveen

COLOFON

DE AMSTELLANDKUNST-NIEUWSBRIEF WORDT GEMAAKT DOOR LEDEN VOOR LEDEN

REDACTIE Liesbeth Schouten, Helena van Essen en Hilde Hoekstra

VORMGEVING Annette van Waaijen, www.vanwaaijen.nl

E-MAIL amstellandkunstnieuwsbrief@gmail.com

DEADLINE KOMEND NUMMER **VOORJAAR 2025**